

Keď sa spleť krídel a tmavých zobákov znova rozprácha, sedelo tam zviera. Nijaký havran, ale veľký štihly biely tvor. A akýsi *nejasný*.

Flinnino srdce na sekundu prestalo biť. Úľak šklbol jej telom ako zásah elektrickým prúdom a ochromil ju. Celá stuhnutá sa predklonila, akurát dost' na to, aby mohla spoza kovového stĺpa, ktorý ju zakrýval, vrhnúť pohľad na zvláštne zviera. Lenže stále ho nevidela ostro. Naopak, jeho obrysy zostali nezreteľné a rozpíjali sa ako kresba, ktorú niekto namaloval do tmavomodrej noci s príliš veľkým množstvom vody.

Flinn sa zachvela. Neverila na mágiu, duchov alebo mátohy. No táto bytosť rozhodne musela byť zjavom, pre ktorý by človek nemal sedieť na opustenom nástupišti. Alebo to bola halucinácia? Flinn si pošúchala oči. Tvor tam stále sedel.

Tak dobre. Len pokojne.

Zviera sa nehýbalo. Mlčky sedelo a hľadelo na vzdialené obilné polia. Asi ju zatiaľ nezbadalo. Bolo to veľmi pravdepodobné, lebo Flinn mala oblečenú svoju najtmavšiu károvanú košeľu. A v túto vlažnú noc nefúkal vietor, ktorý by mohol zaviať jej pach k nemu.

Potom sa to niečo znenazdajky pohlo. Flinn sa mimovoľne strhla, keď zviera obrátilo svoju nejasnú hlavu jej smerom a hľadelo rovno na ňu.

Skôr než si Flinn stihla zahryznúť do jazyka, od strachu zhíkla – vydala zo seba taký vysoký tón, ktorý sa nehodil k dievčaťu ako ona.

Zviera cúvlo. Chvíľu sa len ťažko dalo povedať, kto z nich dvoch sa zľakol väčšmi. Potom tvor vstal a pomaly vykročil k Flinn – bol to nejasný pohyb zmiešaný s vetrom, ktorý sa zrazu zdvihol.

Och nie, pomyslela si Flinn, *nienienie!* Prudko vyskočila. Chcela utiecť, *musela* utiecť. Nechcela mať dočinenia s tou vecou. Čo ak je to v skutočnosti dôvod Jonteho zmiznutia? Čo ak to nebola nijaká hlúpa drezina, ale niečo... nech je to hocičo?

No tak! Nohy ju neposlúchali, zrazu boli nepoužiteľné a zasekli sa už pri prvom kroku.

Zviera sa približovalo s prikrčenou hlavou, akoby na čosi číhalo.

Flinn dunelo v hlave. *To je koniec, to je koniec, to je koniec.*

V ušiach jej začalo hučať a z diaľky sa akoby ozývalo pískanie. Flinn pocítila na tvári závan chladného vzduchu.

Keď sa nočný vietor dvíha... napísal Jonte.

Hmlovité zviera sa zastavilo. Zjavne načúvalo s pohľadom upretým na Flinn. Vtom celé nástupište zaplnilo pískanie. Flinn sa strhla a zapchala si uši. Čo sa to tu deje? To znie ako starý čajník, keď mama nestihne pribehnúť včas, aby ho zložila zo sporáka. Ibaže je to hlasnejšie, tisíckrát hlasnejšie.

Teraz sa zviera odvrátilo späť ku kolajniciam. No skôr ako mohla Flinn tento okamih využiť na útek, zem pod jej nohami sa zatriasla a do stanice dorazilo niečo mohutné a ťažké. Potom sa vietor utíšil a pískanie pohltilo prenikavé škrípanie. Prešlo po nej nejasné svetlo a z nôh ju zrazil nápor vzduchu, silný ako vo veternom tuneli. Kov sa trel o kov